

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupičkové v právní věci žalobkyně: **Skřivánek s. r. o.**, se sídlem Na Dolinách 153/22, Praha 4, zastoupena Mgr. Tomášem Bejčkem, advokátem se sídlem Dukelských hrdinů 976/12, Praha, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Kpt. Jaroše 7, Brno, **za účasti** osoby zúčastněné na řízení: Ministerstvo pro místní rozvoj, se sídlem Staroměstské náměstí 932/6, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 7. 3. 2019, č. j. 30 Af 9/2017 - 142,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **je p o v i n e n** zaplatit žalobkyni na náhradě nákladů řízení částku 4 114 Kč do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Tomáše Bejčka, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I.

[1] Zadavatel (osoba zúčastněná na řízení) oznámením uveřejněným dne 2. 3. 2016 ve Věstníku veřejných zakázek zahájil otevřené řízení na veřejnou zakázku „*Zajištění překladatelských služeb pro subjekty implementující Dohodu o partnerství a projekty Evropské územní spolupráce*“. Dne 17. 8. 2016 pak bylo ve Věstníku veřejných zakázek uveřejněno zrušení předmětné veřejné zakázky.

[2] Žalobkyně (jako uchazečka, jejíž nabídka byla v zadávacím řízení osobou zúčastněnou na řízení posouzena jako nevhodnější) se proti zrušení veřejné zakázky bránila u osoby zúčastněné na řízení námitkami ve smyslu § 110 zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „ZVZ“).

[3] Poté, co osoba zúčastněná na řízení námitkám žalobkyně nevyhověla, podala žalobkyně k žalovanému návrh na přezkoumání postupu osoby zúčastněné na řízení podle § 113 a násl. ZVZ. K návrhu přiložila mj. doklad o datu a čase dodání námitek do datové schránky osoby zúčastněné na řízení (dále též „dodejka“).

[4] Rozhodnutím ze dne 4. 10. 2016, č. j. ÚOHS-S0612/2016/VZ-40696/2016/531/VNe (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), žalovaný zastavil předmětné řízení ve věci návrhu žalobkyně na přezkoumání postupu zadavatele (osoby zúčastněné na řízení) podle § 117a písm. d) ZVZ, neboť žalobkyně k návrhu nepřipojila doklad o doručení námitek zadavateli podle § 114 odst. 3 ZVZ. Žalovaný uvedl, že zadavatel v zadávacím řízení vystupuje jako subjekt soukromého práva, a nikoliv jako orgán veřejné moci – pro doručování je proto nutno využít právní úpravu dle § 18a zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů, ve znění účinném pro rozhodné období (dále též „zákon o elektronických úkonech“), podle které je při doručování právníkům osobám zpráva doručena v okamžiku, kdy se do datové schránky přihlásí oprávněná osoba. Žalobkyní předložená dodejka dokládá skutečnost, že zpráva byla dodána do datové schránky osoby zúčastněné na řízení, avšak neprokazuje doručení této zprávy. Není proto dokladem o doručení námitek zadavateli ve smyslu § 114 odst. 3 ZVZ.

[5] Žalobkyně napadla uvedené rozhodnutí rozkladem, který předseda žalovaného rozhodnutím ze dne 16. 12. 2016. č. j. ÚOHS-R0260/2016/VZ-49359/2016/321/EDy (dále též „rozhodnutí o rozkladu“), zamítl a prvostupňové rozhodnutí žalovaného potvrdil. V odůvodnění uvedl, že žalovaný řízení správně zastavil, neboť k podání návrhu nebyl připojen doklad o doručení námitek zadavateli.

II.

[6] Žalobkyně podala proti rozhodnutí o rozkladu žalobu ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“), který žalobě vyhověl a zrušil rozhodnutí o rozkladu i prvostupňové rozhodnutí žalovaného. Krajský soud v rozsudku s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2018, č. j. 9 As 369/2017 - 46, uvedl, že na posuzovaný případ přílehavěji dopadá režim § 18 zákona o elektronických úkonech, tj. režim doručování orgánu veřejné moci. Jako doklad o doručení námitek ve smyslu § 114 odst. 3 zákona o veřejných zakázkách tak zcela postačí pouze potvrzení o dodání do datové schránky zadavatele (označované jako dodejka) a není potřeba potvrzení o přihlášení oprávněné osoby (označované jako doručenká). Institut námitek je procesním předstupněm přezkumného řízení vedeného žalovaným. Z tohoto hlediska se povaha doručování námitek do jisté míry blíží povaze doručování stejnopisu návrhu na přezkoumání úkonů zadavatele samotnému zadavateli (krajský soud v této souvislosti odkázal na rozsudek zdejšího soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 Afs 2/2013 - 46). V souzené věci žalobkyně dodejku k návrhu na přezkoumání úkonů osoby zúčastněné na řízení přiložila. Žalovaný proto předmětné správní řízení neměl zastavit. Krajský soud nepřisvědčil ani argumentaci žalovaného (obsažené ve vyjádření k žalobě), že by judikatura správních soudů v dané otázce byla rozporná.

III.

[7] Žalovaný (dále též „stěžovatel“) podal proti citovanému rozsudku krajského soudu kasační stížnost. Podle stěžovatele je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný z důvodu jeho nedostatečného odůvodnění a nesrozumitelnosti. Stěžovatel dále namítl i nesprávné právní posouzení věci. Nesouhlasil s tím, že by se na doručování v projednávané věci měl aplikovat § 18 zákona o elektronických úkonech. Je přesvědčen, že měl být aplikován § 18a uvedeného zákona, neboť vztah mezi zadavatelem a dodavatelem je vztahem čistě soukromoprávním, a na zadavatele je tak nutno pohlížet jako na právnickou osobu, nikoli jako na orgán veřejné moci. Krajský soud se mýlí, pokud dovozuje, že institut námitek je procesním předstupněm

pokračování

přezkumného řízení vedeného žalovaným, a blíží se tak do jisté míry doručování návrhu na přezkum úkonů zadavatele samotnému zadavateli. Podle stěžovatele námítka představují smírčí institut v rámci soukromoprávní roviny. Doručením námitek není zahájeno správní řízení, jednání mezi dodavatelem a zadavatelem nadále probíhá na soukromoprávní bázi. Po podání námitek nadto nemusí vůbec dojít k podání návrhu na přezkum úkonů zadavatele. Institut námitek se od institutu zasílání návrhu zadavateli liší i účelem. Podle stěžovatele tak nelze souhlasit s krajským soudem, že podání námitek představuje zjevný projev veřejnoprávní ingerence státu do vztahů mezi zadavateli a dodavateli (v této souvislosti stěžovatel poukazuje na problematičnost určování povahy dalších úkonů podle ZVZ). Stěžovatel nadto považuje výklad krajského soudu za nevhodný, způsobující komplikace a porušující právní jistotu dodavatele i zadavatele. V každém případě by totiž bylo nutné posuzovat, zda je zadavatel orgánem veřejné moci, či nikoliv (existují přitom i zadavatelé mající formu právnických osob či fyzických osob). Konečně pak stěžovatel nesouhlasí s názorem krajského soudu, že by judikatura týkající se rozhodných právních otázek nebyla roztržštěná. Pokazuje v této souvislosti na rozsudky krajského soudu ze dne 3. 1. 2013, č. j. 62 Af 64/2011 - 41, ze dne 11. 10. 2018, č. j. 62 Af 32/2017 - 87, ze dne 30. 4. 2014, č. j. 30 Af 48/2012 - 98, a na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 5/2013 - 32, a ze dne 20. 5. 2014, č. j. 2 Afs 23/2013 - 39. Z uvedených důvodů stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek a vrátil věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

IV.

[8] Žalobkyně ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedla, že stěžovatel v kasační stížnosti svoji polemiku ohledně povahy institutu námitek podepřel nepřiléhavou judikaturou. Postup stěžovatele považuje žalobkyně ve shodě s krajským soudem za přepjatě formalistický. Institut námitek nelze považovat za čistě soukromoprávní institut. Podání námitek je obligatorní podmínkou přezkumu před stěžovatelem. Nejedná se tedy o smírčí řízení, ale o zákonnou povinnost uloženou dodavateli, chce-li postup zadavatele napadnout u stěžovatele. Judikatura správních soudů týkající se dané otázky není podle názoru žalobkyně roztržštěná, jak tvrdí stěžovatel. Žalobkyně proto navrhla, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl jako nedůvodnou.

V.

[9] Osoba zúčastněná na řízení se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

VI.

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se primárně zabýval námitkami poukazujícími na nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu. Bylo by totiž předčasné zabývat se právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského soudu skutečně nepřezkoumatelné.

[13] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje

právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97 a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku.

[14] Těmto požadavkům napadený rozsudek dostál. Z rozsudku je patrné, z jakého skutkového stavu krajský soud vycházel, jak zohlednil podstatné skutkové okolnosti a jak na skutkový stav aplikoval rozhodnou právní úpravu. Nejde tedy o situaci, kdy by nebylo z rozsudku seznatelné, jakými úvahami se krajský soud řídil. Rozsudek není ani nesrozumitelný. Úvahy krajského soudu jsou vyjádřeny zcela jednoznačně a srozumitelně. Nesouhlas stěžovatele s odůvodněním a závěry napadeného rozsudku nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 As 47/2013 - 30, ze dne 29. 4. 2010, č. j. 8 As 11/2010 - 163.). O přezkoumatelnosti rozsudku ostatně svědčí i fakt, že stěžovatel s jeho odůvodněním rozsáhle polemizuje (doplnění kasační stížnosti čítá 9 stran). Námitka nepřezkoumatelnosti tudíž není důvodná.

[15] Meritem sporu mezi stranami je otázka, zda žalobkyně předložená dodejka představuje doklad o doručení námitek zadavateli ve smyslu § 114 odst. 3 ZVZ. Pro zodpovězení předmětné otázky je zásadní, v jakém okamžiku byly námitky v posuzované věci zadavateli (osobě zúčastněné na řízení) doručeny. Stěžovatel je názoru, že bylo nutno aplikovat § 18a zákona o elektronických úkonech a námitky považovat za doručené až okamžikem přihlášení oprávněné osoby do datové schránky osoby zúčastněné na řízení. Krajský soud a žalobkyně pak stojí na názoru, že měl být aplikován § 18 zákona o elektronických úkonech, což zapříčinilo, že námitky byly doručeny již jejich dodáním do datové schránky osoby zúčastněné na řízení.

[16] Nejvyšší správní soud považuje za nutné shrnout nejprve obsah relevantní právní úpravy:

[17] Podle § 110 odst. 1 ZVZ: *Při zadávání nadlimitních a podlimitních veřejných zakázek či v soutěži o návrh může kterýkoliv dodavatel, který má nebo měl zájem na získání určité veřejné zakázky a kterému v důsledku domnělého porušení zákona úkonem zadavatele brozí nebo vznikla újma na jeho právech (dále jen „stěžovatel“), zadavateli podat zdůvodněné námitky.*

[18] Podle § 110 odst. 7 věta šestá ZVZ: *Podání námitek řádně a včas je podmínkou pro podání návrhu na přezkoumání postupu zadavatele ve stejné věci.*

[19] Podle § 110 odst. 9 ZVZ: *Stěžovatel, který nevyužil možnosti podat námitky, není oprávněn podat podnět k Úřadu v téže věci.*

[20] Podle § 111 odst. 2 ZVZ: *Pokud zadavatel námitkám nevyboví, uvědomí stěžovatele v písemném rozhodnutí o možnosti podat ve lhůtě podle § 114 odst. 4 návrh na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele u Úřadu a doručit v téže lhůtě stejnopis návrhu zadavateli.*

[21] Podle § 113 ZVZ: *Řízení o přezkoumání úkonů zadavatele se zahajuje na písemný návrh stěžovatele (dále jen „navrhovatel“) nebo z moci úřední.*

[22] Podle § 114 odst. 3 *in fine* ZVZ: *Součástí návrhu je [...] v případě návrhu zasílaného Úřadu před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku rovněž doklad o doručení námitek zadavateli.*

pokračování

[23] Podle § 117a písm. d) ZVZ: *Úřad zabájené řízení zastaví, jestliže k návrhu zasílanému Úřadu před uzavřením smlouvy na veřejnou zakázku není připojen doklad o doručení námitek.*

[24] Podle § 18 odst. 1 zákona o elektronických úkonech: *Fyzická osoba, podnikající fyzická osoba a právnická osoba může provádět úkon vůči orgánu veřejné moci, má-li zpřístupněnu svou datovou schránku a umožňuje-li to povaha tohoto úkonu, prostřednictvím datové schránky.*

[25] Podle § 18a odst. 1 a 2 zákona o elektronických úkonech: *(1) Ministerstvo umožní na žádost fyzické osoby, podnikající fyzické osoby nebo právnické osoby dodávání dokumentů z datové schránky jiné fyzické osoby, podnikající fyzické osoby nebo právnické osoby do datové schránky této osoby. (2) Dokument dodaný podle odstavce 1 je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k tomuto dokumentu.*

[26] Zdejší soud se výkladem citovaných usnesení již zabýval. Rozsudkem ze dne 7. 11. 2018, č. j. 9 As 369/2017 - 49 (dále též „rozsudek sp. zn. 9 As 369/2017“) zamítl obsahově velmi obdobnou kasační stížnost nynějšího stěžovatele a potvrdil rozsudek krajského soudu ze dne 18. 10. 2017, č. j. 30 Af 118/2016 - 63, ve kterém krajský soud dospěl k závěru, že na doručování námitek zadavateli (jímž bylo v předmětné věci hlavní město Praha) je nutné aplikovat § 18 zákona o elektronických úkonech, jako doklad prokazující doručení námitek ve smyslu § 114 odst. 3 ZVZ proto postačí dodejka. Zdejší soud uvedený závěr aproboval a uvedl, že nezpochybňuje stěžovatelem zdůrazňovaný „*soukromoprávní charakter vztahů mezi dodavatelem a zadavatelem, což je princip opakovaně aprobovaný Nejvyšším správním soudem. [...] Nejvyšší správní soud nepopírá, že tyto vztahy jsou podřízeny soukromému právu. Avšak ohledně námitek vůči postupu zadavatele nelze říci, že by měly bezesoušně soukromoprávní charakter, což ostatně vyplývá i z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Afs 23/2013 – 39. Z tohoto rozhodnutí se podává, že „[v]ztah mezi dodavatelem a zadavatelem má soukromoprávní charakter, byť s výhradou, že určité povinnosti zadavatele vyplývají z práva veřejného a jejich (ne)splnění se promítá do veřejných subjektivních práv uchazečů.“ Stěžovatel zde účelově „obývá“ existující judikatorní princip o převažující soukromoprávní povaze vztahů jen proto, aby obstál jeho formalistický a neoprávněně zúžující výklad zákonných ustanovení o doručování do datové schránky zadavatele. [...] Kontraktační proces při zadávání veřejných zakázek je formalizován a regulován donucujícími ustanoveními zákona. Tím se vymyká obvyklým ryze soukromoprávním vztahům při běžném sjednávání smluv, které jsou mimo rámec veřejných zakázek, a vnáší do věci veřejnoprávní element. Je také zřejmé, že zde existuje veřejný zájem na transparentnosti, férovosti a regulérnosti procesu kontraktace v souvislosti s veřejnými zakázkami. Podle § 6 odst. 1 zákona o veřejných zakázkách zadavatel je povinen při postupu podle tohoto zákona dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace [obdobně i § 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, jenž uvedený zákon nabradil s účinností ode dne 1. 10. 2016 (s výjimkou některých jeho ustanovení)]. Námitky zadavateli a jejich vypořádání v rozhodnutí zadavatele jsou jakousi „předehrou“ před samotným – ryze veřejnoprávním – překoumáním postupu zadavatele ze strany žalovaného a zadavatel s nimi musí zacházet v souladu s uvedenými principy. Právě v této souvislosti je přiměřeně klást na zadavatele a jeho postup při vypořádávání námitek dodavatelů vyšší nároky (ve srovnání se sjednáváním smluv plně v režimu soukromého práva). Právě skrze principy uvedené v přechodném odstavci je nutné vnímat i příslušnou právní úpravu námitek zadavateli a jejich doručení. Nejvyšší správní soud proto soublesí s názorem krajského soudu, že okamžik doručení námitek zadavateli prostřednictvím datové schránky bude shodný s okamžikem dodání do datové schránky zadavatele. Je přiměřeně požadovat po zadavateli, aby se při zadávání veřejné zakázky choval dostatečně bděle a profesionálně při přístupu do datové schránky. Naopak by neměl mít možnost vlastním konáním či opomenutím určovat okamžik doručení námitek, jenž má vliv na další subjektivní práva a povinnosti žalobkyně jako navrhovatele.“*

[27] Nyní rozhodující senát se s citovanými závěry rozsudku sp. zn. 9 As 369/2017 ztotožňuje, a tyto proto plně přebírá i pro nyní posuzovanou věc. Institut námitek ve smyslu ZVZ není institutem majícím pouze a výhradně soukromoprávní povahu. Jedná se skutečně (jak s odkazem na rozsudek sp. zn. 9 As 369/2017 v nyní posuzované věci uvedl krajský soud)

o jakýsi předstupěň přezkumného řízení vedeného stěžovatelem (které beze všech pochybností má povahu veřejnoprávního správního řízení). Z právní úpravy plyne, že pokud dodavatel námitky nepodá (případně tyto podá opožděně), není následně oprávněn brojit proti postupu zadavatele u stěžovatele. Námitky jsou tudíž podmínkou *sine qua non* následného podání návrhu u stěžovatele. V této souvislosti přitom není rozhodné, zda k podání návrhu a k zahájení přezkumného správního řízení u stěžovatele skutečně dojde, či nikoliv. Tato skutečnost nic nemění na tom, že institut námitek je silně navázán na čistě veřejnoprávní přezkumné řízení před stěžovatelem. Přehlédnout v této souvislosti nelze ani fakt, že práva a povinnosti zadavatelů a dodavatelů týkající se institutu námitek jsou stanoveny ZVZ jako veřejnoprávní normou. Stejně tak nelze přehlédnout, že vlastní postup při podávání námitek a jejich vyřizování nese některé rysy typické pro veřejnoprávní regulaci (námitky se podávají v zákonem stanovené lhůtě, zadavatel musí v zákonné lhůtě o těchto rozhodnout písemným rozhodnutím zaslaným dodavateli atp.). Z tohoto hlediska se povaha doručování námitek skutečně do jisté míry blíží povaze doručování návrhu na přezkum úkonů zadavatele samotnému zadavateli (viz § 114 odst. 4 ZVZ, podle kterého musí být návrh na přezkoumání úkonů zadavatele v desetidenní lhůtě doručen i zadavateli). Jakkoli jistě lze souhlasit se stěžovatelem, že se nejedná o instituty naprosto shodné, lze mezi těmito vysledovat shodné rysy [mj. viz i krajským soudem odkazovaná ustanovení § 117a písm. d) a e) ZVZ]. Krajskému soudu proto nelze vytýkat, že v napadeném rozsudku odkázal mj. i na judikaturu týkající se právě otázky doručování návrhu na přezkum zadavateli.

[28] Krajský soud tudíž nepochybil, pokud dospěl k závěru, že námitky podané dodavatelem proti postupu zadavatele nejsou čistě soukromoprávním institutem. Návně pak krajskému soudu nelze vytknout, že uvedl, že na doručování námitek v projednávané věci je nutno aplikovat § 18 zákona o elektronických úkonech a námitky považovat za doručené již jejich dodáním do datové schránky osoby zúčastněné na řízení (k tomu viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 7. 2010, č. j. 9 Afs 28/2010 - 79, publ. pod č. 2131/2010 Sb. NSS). Byl-li by přijat názor stěžovatele (že pro doručení námitek je nutné přihlášení oprávněné osoby), nastaly by v zásadě nežádoucí situace: zadavatel by byl schopen (nepřihlášením do své datové schránky) vyloučit následný veřejnoprávní přezkum jeho jednání; dodavatel by byl nucen podávat námitky ve zcela nereálných lhůtách, případně by nebyl schopen námitky ve lhůtě podat vůbec. Zákonná úprava totiž pro podání námitek stanoví lhůty 5, 10, 15 a 30 dnů. Bez relevance k věci pak není ani fakt, že podle aktuálně účinného znění § 211 odst. 6 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, platí, že při komunikaci mezi dodavatelem a zadavatelem uskutečňované prostřednictvím datové schránky je dokument doručen dodáním do datové schránky adresáta.

[29] Kasační soud tedy shrnuje, že ve věci bylo nutno aplikovat § 18 zákona o elektronických úkonech. Za doklad o doručení podle § 114 odst. 3 ZVZ proto skutečně bylo nutné považovat dodejku (jak uvedl v napadeném rozsudku krajský soud). Žalobkyně stěžovateli dodejku spolu s návrhem předložila, stěžovatel proto neměl řízení zastavit pro jím tvrzenou absenci dokladu o doručení.

[30] Krajský soud proto nepochybil, když žalobou napadená rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Nutno přitom dodat, že v posuzované věci bylo zadavatelem Ministerstvo pro místní rozvoj (jako veřejný zadavatel podle § 2 odst. 2 ZVZ) a byla posuzována povaha námitek proti postupu zadavatele, je proto bezpředmětné se zabývat hypotetickými úvahami konstruovanými stěžovatelem v kasační stížnosti, jak by bylo postupováno v případě doručování dotovanému zadavateli podle § 2 odst. 3 ZVZ (či jinému zadavateli než ministerstvu), zda by v takové situaci došlo k porušení právní jistoty zadavatelů či dodavatelů, a jak by byly posuzovány jiné právní instituty než námitky.

pokračování

[31] Závěrem kasační soud uvádí, že ve shodě s krajským soudem nepovažuje judikaturu týkající se dané otázky za nejednotnou. Situace nastala v nyní souzené věci (zastavení řízení o přezkumu úkonů zadavatele pro domnělé nedoložení dokladu o doručení námitek zadavateli v situaci, kdy dodavatel k návrhu doložil dodejku) byla vyřešena zdejším soudem v rozsudku sp. zn. 9 As 369/2017. Stěžovatelem připomínané rozsudky pak nejsou s tímto rozsudkem v rozporu (některé z nich dokonce výše učiněným závěrům konvenují), příp. je nelze na věc vztáhnout, neboť se týkají jiných otázek. V rozsudku ze dne 3. 1. 2013, č. j. 62 Af 64/2011 - 41, krajský soud sice uvedl, že na doručování stejnopisu návrhu zadavateli (tedy na institut, jehož odlišnosti od námitek stěžovatel v kasační stížnosti obsáhle namítá) má být aplikován § 18a odst. 2 zákona o elektronických úkonech. Krajský soud nicméně pokračoval a v dalším textu (který již stěžovatel v kasační stížnosti necituje) uvedl, že předmětné ustanovení vyložil odlišně od jazykového výkladu, a sice tak, že podání je doručeno okamžikem, kdy se prokazatelně dostane do sféry zadavatele – v daném případě tedy už samotným dodáním do jeho datové schránky. Nutno pak dodat, že závěry předmětného rozhodnutí krajského soudu byly ke kasační stížnosti stěžovatele modifikovány rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2013, č. j. 1 Afs 2/2013 - 46, ve kterém zdejší soud dospěl k závěru, že při doručování stejnopisu návrhu na zahájení řízení o přezkoumání úkonů zadavatele zadavateli dle § 114 ZVZ se použijí stejná ustanovení zákona a výkladová pravidla jako při doručování tohoto návrhu správnímu orgánu (tj. § 18 zákona o elektronických úkonech). Stejně „nekorektní“ citaci pak stěžovatel v kasační stížnosti provedl i ve vztahu k jím připomínanému rozsudku krajského soudu ze dne 11. 10. 2018, č. j. 62 Af 32/2017 - 87. V uvedeném rozhodnutí krajský soud skutečně uvedl, že na komunikaci mezi zadavatelem a dodavatelem je nutno hledět v obou směrech stejně, nicméně dále pokračoval a v souladu s výše uvedenými závěry zdejšího soudu konstatoval, že okamžik doručení námitek dodavatele zadavateli nastává tehdy, když námitky dodavatele „dojdou“ zadavateli, přitom za okamžik „dojití“ je potřeba považovat okamžik, kdy se námitky dostanou do faktické dispozice zadavatele. Faktická dispozice odpovídá okamžiku, kdy adresát (zadavatel) nabude objektivní možnost seznámit se s obsahem projevu vůle.

[32] V dalším z rozsudků odkazovaných stěžovatelem, rozsudku ze dne 18. 7. 2013, č. j. 9 Afs 5/2013 - 32, zdejší soud dospěl k závěru, že rozhodnutí o námitkách podle ZVZ je úkonem, který nepodléhá soudnímu přezkumu ve správním soudnictví – nejde totiž o rozhodnutí správního orgánu vydané v oblasti veřejné správy ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Zdejší soud tudíž neposuzoval to, zda dodejka je dokladem osvědčujícím doručení námitek Ministerstvu pro místní rozvoj, nýbrž to, zda je rozhodnutí zadavatele o námitkách rozhodnutím ve smyslu § 4 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Ani skutečnost, že rozhodnutí o námitkách není rozhodnutím správního orgánu vydané v oblasti veřejné správy ve smyslu s. ř. s., přitom nic nemění na výše uvedeném závěru ohledně jistých veřejnoprávních aspektů právní úpravy námitek.

[33] Jinou problematikou (konkrétně přezkoumatelností rozhodnutí stěžovatele o tom, že zadavatel postupoval při vyloučení uchazeče ze zadávacího řízení v souladu se zákonem) se pak zdejší soud zabýval i v rozsudku ze dne 20. 5. 2014, č. j. 2 Afs 23/2013 - 39. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozsudku uvedl, že vztah mezi dodavatelem a zadavatelem má soukromoprávní charakter. Dodal však, že uvedené platí s výhradou, že určité povinnosti zadavatele vyplývají z práva veřejného a jejich (ne)splnění se promítá do veřejných subjektivních práv uchazečů (k tomu viz výše uvedenou argumentaci ohledně některých veřejnoprávních prvků podávání a vyřizování námitek). Ani v rozsudku ze dne 30. 4. 2014, č. j. 30 Af 48/2012 - 98, krajský soud neřešil stejnou situaci jako v nyní posuzované věci, nýbrž se zabýval zastavením řízení pro nesložení kauce podle § 115 ZVZ. Konstatování soudu, že námitkové řízení samo o sobě je neformální a administrativně nenáročnou procedurou stanovující zadavateli povinnost na základě podnětu ve formě námitek přezkoumat a případně přehodnotit svůj postup v zadávacím řízení, pak není v rozporu s výše učiněnými závěry.

[34] Nejvyšší správní soud tudíž nepřisvědčil žádné z kasačních námitek. Neshledal pak ani žádnou vadu rozsudku, ke které by měl přihlížet z úřední povinnosti.

[35] Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost nedůvodnou, zamítl ji za podmínek vyplývajících z § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. Ve věci rozhodl v souladu s ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání.

[36] O náhradě nákladů tohoto řízení kasační soud rozhodl ve smyslu § 60 odst. 1, věty první s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení náleží úspěšné žalobkyni.

[37] Přiznaná náhrada nákladů řízení spočívá v odměně zástupce žalobkyně v řízení o kasační stížnosti ve výši 3 100 Kč za jeden úkon právní služby, spočívající ve vyjádření ke kasační stížnosti [§ 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)]. Podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu náleží zástupci žalobkyně též náhrada jeho hotových výdajů ve výši 300 Kč. Protože zástupce žalobkyně je společníkem advokátní kanceláře, která je plátcem DPH (artpatent, advokátní kancelář s.r.o.), zvyšuje se takto vypočtená odměna a náhrada výdajů o částku odpovídající této dani (sazba daně 21 %) a celkově tak činí 4 114 Kč (viz § 57 odst. 2 *in fine* s. ř. s. či rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 5. 2019, č. j. 8 As 276/2017 - 70). Stěžovatel je povinen uhradit žalobkyni uvedenou částku ve lhůtě 15 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku, a to k rukám jejího zástupce.

[38] Výrok ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení vychází z § 60 odst. 5 s. ř. s., podle něhož má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil, a z důvodů hodných zvláštního zřetele jí může soud na návrh přiznat právo na náhradu dalších nákladů řízení. V daném řízení osoba zúčastněná na řízení neplnila žádné povinnosti, které by jí soud uložil, přičemž nebyly shledány ani žádné důvody hodné zvláštního zřetele.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 18. července 2019

JUDr. Tomáš Foltas v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Kučerová